Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (sjunde avdelningen)

den 16 april 2015*

”Begäran om förhandsavgörande — Dumpning — Import av vissa rör av järn eller stål — Förordning (EG) nr 384/96 — Artikel 3.7 — Skada för industrin — Kända faktorer — Orsakssamband — En utredning avseende eventuella konkurrensbegränsande förfaranden av gemenskapsföretag inom berörd sektor har ej beaktats — Förordning (EG) nr 2320/97 — Giltighet”

I mål C-143/14,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Finanzgericht Berlin-Brandenburg (Tyskland) genom beslut av den 18 december 2013, som inkom till domstolen den 26 mars 2014, i målet

TMK Europe GmbH

mot

Hauptzollamt Frankfurt (Oder),

meddelar

DOMSTOLEN (sjunde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden J.-C. Bonichot (referent) samt domarna A. Arabadjiev och C. Lycourgos,

generaladvokat: M. Wathelet,

justitiesekreterare: handläggaren C. Strömholm,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 29 januari 2015,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— TMK Europe GmbH, genom N. Meyer, Rechtsanwalt,

— Italiens regering, genom G. Palmieri, i egenskap av ombud, biträdd av A. Collabolletta, avvocato dello Stato,

— Europeiska unionens råd, genom B. Driessen, i egenskap av ombud, biträdd av R. Bierwagen, Rechtsanwalt,

— Europeiska kommissionen, genom T. Maxian Rusche och R. Sauer, båda i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: tyska.

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser giltigheten av rådets förordning (EG) nr 2320/97 av den 17 november 1997 om införande av slutgiltiga antidumpningstullar på import av vissa sömlösa rör av järn eller olegerat stål med ursprung i Ungern, Polen, Ryssland, Tjeckiska republiken, Rumänien och Slovakiska republiken, om upphävande av förordning (EEG) nr 1189/93 och om avslutande av förfarandet vad gäller sådan import med ursprung i Republiken Kroatien (EGT L 322, s. 1).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan TMK Europe GmbH (nedan kallat TMK Europe) och Hauptzollamt Frankfurt (Oder) (huvudtullkontoret i Frankfurt an der Oder) (nedan kallat Hauptzollamt) om antidumpningstull som påförts TMK Europe med tillämpning av förordning nr 2320/97 på grund av import under åren 2001–2003.

Tillämpliga bestämmelser

Förordning (EG) nr 384/96

3 Rådets förordning (EG) nr 384/96 av den 22 december 1995 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT, L 56, 1996, s. 1), upphävdes och ersattes av rådets förordning (EG) nr 1225/2009 av den 30 november 2009 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EUT L 343, s. 51, och rättelse i EUT L 7, 2010, s. 22). Med beaktande av antagandedatum för den förordning vars giltighet har ifrågasatts vid den hänskjutande domstolen, nämligen förordning nr 2320/97, ska emellertid tvisten prövas mot bakgrund av förordning nr 384/96 (nedan kallad grundförordningen).

4 I artikel 1.1 i grundförordningen föreskrevs följande:

”En antidumpningstull får tillämpas på alla dumpade produkter vilkas övergång till fri omsättning inom gemenskapen vållar skada.”

5 Artikel 3 i grundförordningen har rubriken ”Fastställande av skada”. I artikel 3.1, 3.2 och 3.5–3.7 föreskrevs följande:

”1. Enligt denna förordning skall, om inte annat anges, begreppet skada avse väsentlig ’skada’ för gemenskapsindustrin, risk för väsentlig skada för gemenskapsindustrin eller avsevärd försening av etablerandet av sådan industri och begreppet ska tolkas enligt bestämmelserna i denna artikel.

2 Fastställande av skada skall grundas på faktiska bevis och skall inbegripa en objektiv granskning av såväl

a) den dumpade importens omfattning och inverkan på priserna på gemenskapsmarknaden för likadana produkter, som

b) denna imports inverkan på gemenskapsindustrin.

…

5. Granskningen av den dumpade importens inverkan på den berörda gemenskapsindustrin skall innefatta en bedömning av alla relevanta ekonomiska faktorer och förhållanden som har betydelse för industrins tillstånd, inbegripet den omständigheten att en industri ännu inte har återhämtat sig från verkan av tidigare dumpning eller subventionering, storleken på den faktiska dumpningsmarginalen, faktisk och möjlig nedgång i försäljning, vinst, tillverkningsvolym, marknadsandel, produktivitet, avkastning på investeringar, kapacitetsutnyttjande, faktorer som påverkar gemenskapspriser, faktiska och möjliga negativa verkningar på likviditetsflödet, lagerhållning, sysselsättning, löner, tillväxt och förmåga att anskaffa kapital eller investeringsmedel. Denna uppräkning är inte uttömmande och varken en enskild faktor eller flera av dessa faktorer behöver nödvändigtvis vara avgörande.

6. Av den relevanta bevisning som framläggs enligt punkt 2 skall det framgå att den dumpade importen vållar skada i den mening som avses i denna förordning. Detta innebär särskilt att det påvisas att den omfattning eller de prisnivåer som avses i punkt 3 ligger bakom den inverkan på gemenskapsindustrin som avses i punkt 5 och att denna inverkan är så omfattande att den kan betecknas som väsentlig.

7. Andra kända faktorer utöver den dumpade importen vilka samtidigt med denna skadar gemenskapsindustrin skall även granskas för att säkerställa att den skada som vållas av dessa faktorer inte tillskrivs den dumpade importen enligt punkt 6. Faktorer som kan beaktas i detta sammanhang inbegriper omfattningen av och priserna på importprodukter som inte säljs till dumpade priser, minskad efterfrågan eller förändringar i konsumtionsmönstren, handelsbegränsande åtgärder som tillämpas av och konkurrens mellan producenter i tredje land och gemenskapsproducenter och gemenskapsindustrins tekniska utveckling, exportutveckling och produktivitet.”

Förordning (EG) nr 2320/97

6 Enligt artikel 1.1 i förordning nr 2320/97 infördes slutgiltiga antidumpningstullar på import av bland annat sömlösa rör som omfattas av KN-nummer 7304 31 99 i den kombinerade nomenklaturen i bilaga I till rådets förordning (EEG) nr 2658/87 av den 23 juli 1987 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan (EGT L 256, s. 1; svensk specialutgåva, område 1, volym 13, s. 22) med ursprung i bland annat Ryssland. I artikel 1.2 fastställdes den på nämnda import tillämpliga tullsatsen till 26,8 procent.

Förordning (EG) nr 1322/2004

7 Rådets förordning (EG) nr 1322/2004 av den 16 juli 2004 om ändring av förordning (EG) nr 2320/97 om införande av slutgiltiga antidumpningstullar på import av vissa sömlösa rör av järn eller olegerat stål med ursprung i bl.a. Ryssland och Rumänien (EUT L 246, s. 10) innehåller bland annat följande skäl:

”…

(9) Genom kommissionens beslut 2003/382/EG [av den 8 december 1999 om ett förfarande enligt artikel 81 i EG-fördraget (Ärende IV/E-1/35.860-B – Sömlösa stålrör) (EUT L 140, s. 1)] (nedan kallat konkurrensbeslutet), dömdes flera gemenskapstillverkare till böter för sin inblandning i två överträdelser av artikel 81.1 i EG-fördraget.

(10) Efter antagandet av konkurrensbeslutet ansågs det till att börja med att sambandet med förordning (EG) nr 2320/97 – om ett sådant över huvud taget fanns – inte var av den arten att det var nödvändigt att ompröva avgörandena i förordningen. Efter offentliggörandet av konkurrensbeslutet gjorde en av de berörda parterna dock gällande att det konkurrenshämmande beteendet kunde inverka på de gällande antidumpningsåtgärderna samt tillhandahöll ytterligare uppgifter rörande vissa aspekter av avgörandena om skada och

orsakssamband i förordning (EG) nr 2320/97. I den här förordningen prövas huruvida konkurrensbeslutet bör få några konsekvenser vad beträffar de gällande antidumpningsåtgärderna.

…

(19) Det har, med hänsyn till att överlappningen i fråga om produktomfånget, de berörda företagen och tidsperioderna för de båda förfarandena var endast partiell, fastställts att den konkurrenshämmande verksamheten endast i begränsad omfattning inverkade på den antidumpningsundersökning på grundval av vilken de slutgiltiga antidumpningstullarna infördes under 1997. Om uppgifterna rörande de företag som fastställts ha överträtt bestämmelserna i artikel 81.1 i EG-fördraget utesluts, förefaller resultatet dessutom fortfarande vara jämförbart med det som erhållits på grundval av uppgifterna rörande de tio gemenskapstillverkare som samarbetade i samband med antidumpningsundersökningen, däribland de som var inblandade i den konkurrenshämmande verksamheten, dvs. det skulle fortfarande föreligga skadevållande dumpning. Det är följaktligen ytterst osannolikt att de berörda gemenskapstillverkarnas konkurrenshämmande beteende hade någon väsentlig inverkan på de ursprungliga avgörandena inom ramen för antidumpningsundersökningen. Det kan dock inte med säkerhet bekräftas att marknadsförhållandena sammantaget skulle ha varit desamma utan den konkurrenshämmande verksamheten.

(20) Med beaktande av det som anges ovan anses det lämpligt att inte längre tillämpa de åtgärder som infördes genom förordning (EG) nr 2320/97. Detta ligger i linje med principerna för god förvaltningspraxis …”

8 Genom artikel 1 i förordning nr 1322/2004 ändrades förordning nr 2320/97 såtillvida att en artikel 8 lades till. Nämnda artikel har följande lydelse: ”Artiklarna 1–3 skall inte tillämpas från och med den 21 juli 2004”.

Målet vid den nationella domstolen och giltighetsfrågan

9 TMK Europe importerade under åren 2001–2003 rör från Ryssland. Hauptzollamt ansåg att denna import omfattades av tillämpningsområdet för förordning nr 2320/97 och påförde bland annat antidumpningstull till ett belopp av totalt 375 178,13 euro.

10 TMK Europe bestred den 18 november 2003 nämnda antidumpningstull vid Hauptzollamt och gjorde först gällande att de importerade rören inte omfattades av denna förordnings tillämpningsområde.

11 Efter offentliggörandet av förordning nr 1322/2004, enligt vilken förordning nr 2322/97 inte skulle tillämpas från och med den 21 juli 2004 på grund av konkurrensbeslutet att ålägga vissa gemenskapstillverkare inom berörd sektor sanktioner, inkom TMK Europe med en ny ansökan om återbetalning av antidumpningstull till Hauptzollamt. Bolaget anförde till stöd för sin begäran att förordning nr 2322/97 var rättsstridig.

12 Efter det att dess klagomål hade avslagits den 29 oktober 2010 väckte TMK Europe talan om återbetalning av de aktuella antidumpningstullarna vid Finanzgericht Berlin-Brandenburg (finansdomstolen i Berlin-Brandenburg) och upprepade sina två grunder, avseende dels att de importerade rören inte omfattades av tillämpningsområdet för förordning nr 2322/97, dels att nämnda förordning var rättsstridig.

13 Enligt den hänskjutande domstolen kan sökanden inte vinna framgång med sin första grund. Det föreligger däremot tvivel vad avser svaret på den andra grunden.

14 Den hänskjutande domstolen anser att förordning nr 2320/97 är giltig men kan inte med säkerhet fastställa huruvida de skäl som fick Europeiska unionens råd att genom förordning nr 1322/2004 besluta att artiklarna 1–3 i förordning nr 2322/97 inte längre ska tillämpas från och med den 21 juli 2004 även ska påverka den sistnämnda förordningens giltighet retroaktivt.

15 Enligt den hänskjutande domstolen uppkommer frågan huruvida rådet, när det den 17 november 1997 antog förordning nr 2320/97 borde ha tagit hänsyn till den utredning som Europeiska kommissionen bedrev sedan den 25 november 1994 avseende eventuella konkurrensbegränsande förfaranden inom gemenskapsindustrin. Enligt artikel 3.7 första meningen i grundförordningen ska nämligen även andra kända faktorer utöver den dumpade importen vilka samtidigt med denna skadar gemenskapsindustrin granskas för att säkerställa att den skada som vållas av dessa faktorer inte tillskrivs den dumpade importen.

16 Mot denna bakgrund beslutade Finanzgericht Berlin Brandenburg att vilandeförklara målet och ställa följande fråga till domstolen:

”Är [förordning nr 2320/97] ogiltig på grund av att [rådet] åsidosatt de i artikel 3.7 i [grundförordningen] uppställda kraven för fastställandet av skada när det konstaterade att en sådan skada förelåg, utan att därvid beakta att kommissionen med stöd av ett icke offentliggjort beslut av den 25 november 1994 (ärende IV/35.304) som antogs med stöd av bland annat artikel 14.3 i rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962, första förordningen om tillämpning av [artikel 81 EG] och [artikel 82 EG] …, inlett en undersökning avseende eventuella konkurrensbegränsande förfaranden avseende rör av olegerat stål som kunde strida mot artikel 53 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet av den 2 maj 1992 (EGT L 1, 1994, s. 3 [svensk specialutgåva, område 2, volym 11, s. 37]) och mot artikel 81 EG?”

Prövning av giltighetsfrågan

Huruvida den invändning om rättsstridighet som gjorts vid den nationella domstolen kan prövas

17 Italiens regering och kommissionen har hävdat att det inte är möjligt att göra en invändning om rättsstridighet vad gäller förordning nr 2320/97 vid den hänskjutande domstolen, då sökanden inte väckt talan mot förordningen inom den frist som föreskrivs i artikel 230 EG, vilken var gällande vid den aktuella tidpunkten.

18 Det ska härvidlag erinras om att den allmänna princip som avser att garantera att varje person har eller har haft en möjlighet att angripa en gemenskapsrättsakt som utgör grunden för ett beslut som går vederbörande emot, inte hindrar att en förordning vinner laga kraft gentemot en enskild när den i förhållande till den enskilde betraktas som ett individuellt beslut och denne med stöd av artikel 230 EG utan tvivel skulle ha kunnat yrka att förordningen ogiltigförklarades, vilket medför att den enskilde inför nationell domstol inte kan åberopa att förordningen är rättsstridig. Denna slutsats gäller de förordningar genom vilka det införs antidumpningstullar, på grund av den dubbla karaktär som de har. De är både normativa och kan direkt och personligen beröra vissa ekonomiska aktörer. (dom Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, punkt 37 och där angiven rättspraxis).

19 Förordningar genom vilka det införs antidumpningstullar kan, trots att de till sin beskaffenhet och räckvidd faktiskt har normativ karaktär, direkt och personligen beröra sådana tillverkare och exportörer av den ifrågavarande produkten som tillskrivits dumpning på grundval av uppgifter om deras näringsverksamhet. Detta är generellt fallet med tillverkande och exporterande företag som kan visa att de har utpekats i kommissionens eller rådets rättsakter eller som berörs av de förberedande

undersökningarna (se dom Allied Corporation m.fl./kommissionen, 239/82 och 275/82, EU:C:1984:68, punkterna 11 och 12; dom Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, punkt 21, samt dom Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, punkt 30).

20 Samma sak gäller de importörer av den ifrågavarande produkten vars försäljningspriser har beaktats vid fastställandet av exportpriserna och som således berörs av den konstaterade förekomsten av dumpning (se dom Nashua Corporation m.fl./kommissionen och rådet, C-133/87 och C-150/87, EU:C:1990:115, punkt 15; dom Gestetner Holdings/rådet och kommissionen, C-156/87, EU:C:1990:116, punkt 18, samt dom Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, punkt 31).

21 Domstolen har dessutom slagit fast att importörer som är närstående till exportörer från tredjeland, vars produkter påförs antidumpningstullar, kan angripa de förordningar genom vilka nämnda tullar har införts, bland annat när exportpriset har beräknats på grundval av de försäljningspriser på gemenskapsmarknaden som nämnda importörer tillämpar, och i de fall där själva antidumpningtullen beräknats på grundval av dessa försäljningspriser (se, för ett liknande resonemang, dom Neotype Techmashexport/kommissionen och rådet, C-305/86, EU:C:1990:295, punkterna 19 och 20, och dom Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, punkt 32).

22 Att ge vissa kategorier av ekonomiska aktörer rätt att väcka talan om ogiltigförklaring av en antidumpningförordning ska inte heller utgöra hinder mot att andra aktörer också kan vara personligen berörda av en sådan förordning, på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem och som särskiljer dem från alla andra personer (se dom Extramet Industrie/rådet, C-358/89, EU:C:1991:214, punkt 16, och dom Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, punkt 33).

23 I det nationella målet har det emellertid inte slagits fast att TMK Europe kan anses höra till en av de ovan nämnda kategorierna av ekonomiska aktörer.

24 Det är för det första ostridigt att varken TMK Europe eller Sinara Handel GmbH (nedan kallat Sinara), det bolag som det förstnämnda bolaget efterträtt, angavs som exporterande företag i förordning nr 2320/97. De angavs inte heller som importerande företag som berördes av de förberedande undersökningarna.

25 Även om Sinara skulle ha haft band till ryska exporterande företag som deltagit i antidumpningsförfarandet, framgår det inte av de handlingar som ingetts till domstolen att exportpriset skulle ha beräknats på grundval av de försäljningspriser på gemenskapsmarknaden som nämnda importör tillämpade, inte heller att antidumpningtullen beräknats på grundval av dessa försäljningspriser.

26 Slutligen ankommer det på kommissionen, som har bestritt att den invändning om rättsstridighet som har gjorts gällande vid den nationella domstolen kan prövas, att framlägga bevis för detta. De argument som kommissionen har anfört härvidlag visar emellertid inte att Sinara haft tillräckliga band till de ryska exporterande företagen eller befunnit sig i en särskild situation som särskiljer det från alla andra ekonomiska aktörer, på så sätt att det kan anses ha varit direkt och individuellt berört i den mening som avses i artikel 230 EG under den frist som föreskrivs i nämnda bestämmelse för att väcka talan om ogiltigförklaring mot förordning nr 2320/97, vilken antogs den 17 november 1997.

27 Även om det skulle antas att Sinaras samtliga rättigheter och skyldigheter övergått till TMK Europe, gör mot denna bakgrund enbart de omständigheter som anförts vid domstolen det inte möjligt att utan tvivel slå fast att TMK Europe skulle ha kunnat väcka talan om ogiltigförklaring av förordning nr 2322/97 i den del det däri fastställs en antidumpningstull på import av sömlösa rör med ursprung i Ryssland.

28 Denna bedömning av det importerande företagets situation med avseende på förordning nr 2322/97 påverkas inte av att de exporterande företagen inte samarbetat i antidumpningsförfarandet. Den påverkas inte heller av den omständigheten, vilken har åberopats av den italienska regeringen, att TMK Europe hade kunnat bestrida skälen till förordning nr 1322/2004.

29 Av det anförda följer att TMK Europe kunde framställa en invändning om rättsstridighet avseende förordning nr 2322/97 vid den hänskjutande domstolen, vilken således inte var bunden av den omständigheten att den antidumpningstull som inrättats genom förordningen var slutgiltig.

30 Domstolen ska följaktligen besvara den fråga som ställts av den hänskjutande domstolen.

Giltigheten av förordning nr 2320/97

31 Den hänskjutande domstolen har ställt giltighetsfrågan för att få klarhet i huruvida rådet, när det den 17 november 1997 antog förordning nr 2320/97 utan att beakta den utredning som kommissionen bedrev sedan den 25 november 1994 för att konstatera eventuella konkurrensbegränsande förfaranden inom gemenskapsindustrin, åsidosatte kraven i grundförordningen.

32 I enlighet med artikel 3.5 i grundförordningen omfattar granskningen av den dumpade importens inverkan på gemenskapsindustrin en bedömning av alla relevanta ekonomiska faktorer och förhållanden som är av betydelse för gemenskapsindustrins tillstånd. Denna bestämmelse innehåller en uppräkning av de olika faktorer som får beaktas, och ett klargörande av att uppräkningen inte är uttömmande och att varken en enskild eller flera av dessa faktorer nödvändigtvis behöver vara avgörande (se dom Transnational Company ”Kazchrome” och ENRC Marketing/rådet, C-10/12 P, EU:C:2013:865, punkt 20 och där angiven rättspraxis).

33 I artikel 3.7 i grundförordningen föreskrivs att andra kända faktorer utöver den dumpade importen vilka samtidigt med denna skadar gemenskapsindustrin även ska granskas för att säkerställa att den skada som vållas av dessa faktorer inte tillskrivs den dumpade importen enligt punkt 6 i nämnda artikel. I artikel 3.6 anges att det av den relevanta bevisning som framläggs ska framgå att den dumpade importen vållar väsentlig skada för gemenskapsindustrin (se, för ett liknande resonemang, dom Transnational Company ”Kazchrome” och ENRC Marketing/rådet, C-10/12 P, EU:C:2013:865, punkt 21 och där angiven rättspraxis).

34 Det följer av fast rättspraxis att fastställande av huruvida gemenskapsindustrin vållats skada förutsätter en bedömning av komplicerade ekonomiska situationer. Domstolsprövningen av en sådan bedömning är begränsad till en kontroll av att reglerna för handläggning och för motivering har följts, att de faktiska omständigheter som lagts till grund för det angripna valet är materiellt riktiga, att bedömningen av dessa omständigheter inte är uppenbart oriktig och att det inte förekommit maktmissbruk. Detta gäller särskilt fastställande av faktorer som medför skada för gemenskapsindustrin i en antidumpningsundersökning (se dom Transnational Company ”Kazchrome” och ENRC Marketing/rådet, C 10/12 P, EU:C:2013:865, punkt 22 och där angiven rättspraxis).

35 Europeiska unionens institutioner har en skyldighet att vid fastställandet av skada undersöka om skadan verkligen beror på import som varit föremål för dumpning och bortse från varje skada som beror på andra faktorer, särskilt sådan skada som kan tillskrivas gemenskapstillverkarna själva (se dom Transnational Company ”Kazchrome” och ENRC Marketing/rådet, C 10/12 P, EU:C:2013:865, punkt 23 och där angiven rättspraxis).

36 Det ankommer på unionsinstitutionerna att undersöka om effekterna av dessa andra faktorer har varit av sådan art att de kunnat bryta orsakssambandet mellan den aktuella importen och den skada som vållats gemenskapsindustrin. De ska även se till att den skada som orsakats av dessa andra faktorer inte beaktas vid fastställandet av skadan i den mening som avses i artikel 3.7 i grundförordningen, och

följaktligen att antidumpningstullen inte överskrider vad som är nödvändigt för att eliminera den skada som den dumpade importen orsakat (se dom Transnational Company ”Kazchrome” och ENRC Marketing/rådet, C 10/12 P, EU:C:2013:865, punkt 24 och där angiven rättspraxis).

37 Om unionsinstitutionerna emellertid konstaterar att den dumpade importen, trots sådana faktorer, ger upphov till väsentlig skada enligt artikel 3.1 i grundförordningen, kan det slås fast att det föreligger ett orsakssamband mellan denna import och skadan för gemenskapsindustrin (se dom Transnational Company ”Kazchrome” och ENRC Marketing/rådet, C 10/12 P, EU:C:2013:865, punkt 25 och där angiven rättspraxis).

38 Vad gäller det nationella målet framgår det av såväl skälen till förordning nr 1322/2004 som skälen till konkurrensbeslutet att en utredning inleddes den 25 november 1994 i syfte att konstatera ett eventuellt konkurrensbegränsande beteende mellan de företag som var verksamma på marknaden för sömlösa rör av stål. Det är även utrett att kommissionen med stöd av denna utredning först den 20 januari 1999 kunde inleda förförandet enligt artikel 81 EG genom meddelandet om invändningar till berörda företag.

39 Således hade konkurrensbeslutet inte antagits då förordning nr 2320/97 antogs den 17 november 1997. Detta beslut kan följaktligen inte betraktas som en sådan ”känd faktor” i den mening som avses i artikel 3.7 i grundförordningen, som rådet hade varit skyldigt att beakta när det fastställde skadan för gemenskapsindustrin för att motivera den antidumpningsåtgärd som framgår av förordning nr 2320/97.

40 Den utredning som kommissionen beslutade om den 25 november 1994 var av enbart förberedande natur, varför det konkurrensbegränsande beteende som undersökningen avsåg inte kunde konstateras, i vart fall inte innan utredningen hade slutförts. Det kunde inte heller konstateras att detta beteende orsakade skada för gemenskapsindustrin.

41 Såsom angetts i punkt 35 i förevarande dom har visserligen unionsinstitutionerna en skyldighet att vid fastställandet av den skada som de avser att lägga till grund för antidumpningsåtgärden, undersöka om skadan verkligen beror på import som varit föremål för dumpning och bortse från varje skada som beror på andra faktorer, särskilt sådan skada som kan tillskrivas gemenskapstillverkarna själva. TMK Europe har med åberopande av denna skyldighet i huvudsak gjort gällande att en av unionens institutioner kände till en utredning som kunde antas utmynna i ett konstaterande av att gemenskapstillverkarnas beteende, åtminstone delvis, kunde ha bidragit till gemenskapsindustrins skada. Unionsinstitutionerna hade således i antidumpningsförfarandet inte beaktat en skada som fastställts i laga ordning

42 Det åligger emellertid, under alla omständigheter, de parter som gör gällande att en antidumpningsförordning är rättsstridig att åberopa bevisning till styrkande av att andra faktorer än de som hör till importen kan ha haft en sådan inverkan att orsakssambandet mellan skadan för gemenskapsindustrin och den subventionerade importen kan ifrågasättas (se, för ett liknande resonemang, dom Transnational Company ”Kazchrome” och ENRC Marketing/rådet, C 10/12 P, EU:C:2013:865, punkt 28 och där angiven rättspraxis).

43 TMK Europe har dock inte frambringat någon sådan bevisning utan har begränsat sig till att åberopa att den omständigheten att kommissionen hade inlett den utredning som mynnade ut i konkurrensbeslutet nödvändigtvis måste ha inverkat på antidumpningsundersökningen. Bolaget har i än mindre grad gjort gällande att enbart den omständigheten att resultat av den första av dessa utredningar slutligen föranlett rådet att upphäva förordning nr 2320/97 skulle vara tillräckligt för att slå fast att denna hade kunnat inverka på antidumpningsundersökningen.

44 Härav följer att TMK Europe inte har visat att andra faktorer än de som hör till importen kan ha haft en sådan inverkan att orsakssambandet mellan skadan för gemenskapsindustrin och den dumpade importen kan ifrågasättas.

45 Av det anförda följer att det vid prövningen av den ställda frågan inte har framkommit någon omständighet som påverkar giltigheten av förordning nr 2322/97.

Rättegångskostnader

46 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (sjunde avdelningen) följande:

Det har vid prövningen av den ställda frågan inte framkommit någon omständighet som påverkar giltigheten av rådets förordning (EG) nr 2320/97 av den 17 november 1997 om införande av slutgiltiga antidumpningstullar på import av vissa sömlösa rör av järn eller olegerat stål med ursprung i Ungern, Polen, Ryssland, Tjeckiska republiken, Rumänien och Slovakiska republiken, om upphävande av förordning (EEG) nr 1189/93 och om avslutande av förfarandet vad gäller sådan import med ursprung i Republiken Kroatien.

Underskrifter